

The Influence of Video Interaction Guidance on the
Quality of Parental Bonding towards and Interaction with the Premature Infant

G.F. van Haaften

Faculty of Psychology

Open University of the Netherlands

Master Health Psychology

First supervisor: mrs. Dr. A.H.P. Willemse-van Son

Second supervisor: mr. Dr. A.N. Mudde

PhD student: mrs. Drs. R.A.S. Hall

PhD student: mrs. Drs. H.N. Hoffenkamp

PhD student: mrs. Drs. A. Tooten

November 2011

Contents

Summary	3
Dutch summary	5
Introduction	7
Method	
Participants	18
Instruments	19
Procedure	21
Sample Size and Power	22
Statistical Analyses	22
Results	
Mothers	23
Fathers	25
Discussion	29
References	35
Appendix	
Appendix A Information Letter	42
Appendix B Questionnaire	46
Appendix C Design Whole Study	51
Appendix D Tables Mothers	53
Appendix E Tables Fathers	65

Summary

Developing a parent-infant bond and interaction can be more challenging for parents of a preterm born infant. This study wants to shed light on the influence of video interaction guidance (VIG) on the quality of parental bonding towards and interaction with the premature infant. A total of 60 mothers and 36 fathers of premature or extremely preterm infants participated in the study and were randomly divided into the VIG group and the care as usual (CAU) group. The sessions of the VIG intervention comprised of videotaped parent-infant interactions during hospital stay at the 1st, 3rd and 7th day after birth. A trained nurse or pedagogic worker showed the parents a part of the videotape and commented on selective fragments of the tape thereby showing the parents how to interpret the behaviours of the child. The CAU group was videotaped on the 1st and 7th day after birth and they did not review the videotapes. On day 7 parents in both groups were asked to fill in a questionnaire with questions about bonding. All the video tapings were scored with a special coding system (NICHD) on parent-infant interaction. The current study investigated whether parents improved in interaction and bonding after VIG compared to parents who received CAU. Results showed that VIG was more effective than CAU on some aspects of parent-infant interaction; parents showed more improvement in parent-infant interaction overall, improved more in being sensitive to infants signals of non-distress and improved more in being positive towards the infant after VIG compared to CAU. Mothers also improved more in being less negative towards the infant after VIG than the CAU group. For other aspects of parent-infant interaction such as intrusiveness, detachment and flatness no significant differences were found between the VIG and CAU group. There were no differences in parent-infant bonding between the VIG and CAU group. This study investigated possible moderators of the effect of VIG on parent-infant interaction. Results showed that VIG was more beneficial when other determinants of parent-infant interaction were present. Primiparous mothers improved more

in being less negative and primiparous fathers improved more in being less intrusive towards their infant after VIG compared to multiparous parents who received VIG. Fathers who reported a low or moderate emotional impact of the delivery and received VIG, improved more in total parent-infant interaction, being sensitive to non-distress and showing positive regard than fathers who reported a high or very high impact of the delivery and received VIG. When fathers reported mental problems they improved more in total parent-infant interaction and sensitivity to non-distress when they received VIG than when they reported no mental problems and received VIG. The variable preterm vs. extreme preterm had no moderating effect on the relationship between VIG and parent-infant interaction and also no groups were found that improved more in negative regard, detachment and flatness after VIG. In conclusion, VIG seems to be a positive and successful intervention to help parents of premature infants to interact in a proper manner with their premature infant.

Key-words:

premature infant, parent-infant interaction, parental bonding, video interaction guidance

Samenvatting

De ontwikkeling van de interactie en binding met hun kind is vaak een grote uitdaging voor ouders van een (extreem) prematuur kind. In veel ziekenhuizen wordt Video Interactie Begeleiding (VIB) gebruikt om deze ouders te ondersteunen in de interactie en binding met hun kind. Het doel van dit onderzoek is om het effect te meten van VIB op de kwaliteit van de binding en interactie van ouders met hun premature kind. Hiertoe wordt binding en ouder-kind interactie vergeleken tussen ouders die wel VIB hebben ontvangen met ouders die geen VIB hebben ontvangen in het ziekenhuis. Deze studie (n=60) is onderdeel van een groter onderzoek (n=140) naar de effecten van VIB. Ouders van premature kinderen zijn binnen 24 uur na de bevalling gevraagd om te participeren. Deze ouders werden ad random verdeeld over de interventiegroep (filmopname en VIB) en de controlegroep (enkel filmopname). Alle gezinnen zijn gefilmd op de 1^e en 7^e dag na de geboorte van hun kind, de VIB groep ook op dag 3. Met de ouders in de interventiegroep werden de beelden besproken volgens de VIB-methode, de controlegroep kreeg geen beelden terug te zien. Op dag 7 werden de ouders in beide groepen gevraagd een vragenlijst in te vullen met vragen over o.a. de binding met hun kind. Tevens werden alle filmopnames gescoord m.b.v. een codeersysteem (NICHD) voor ouder-kind interactie. De resultaten voor binding en interactie werden vergeleken tussen de interventie- en controlegroep. Moeders van premature kinderen laten een significante verbetering zien in ouder-kind interactie na VIB ten opzichte van moeders die geen VIB hebben gehad. Meer specifiek blijken ouders na VIB meer gegroeid te zijn in sensitiviteit en positiviteit in vergelijking met ouders die geen VIB hebben gehad. Moeders laten ook een grotere afname in negativiteit zien in de interactie. De binding tussen ouders en kind verschilde niet voor ouders met en zonder VIB. Er zijn geen significante verschillen gevonden voor de andere aspecten van ouder-kind interactie, zoals intrusief gedrag, onthecht gedrag en vlakheid en ook niet voor ouder-kind binding. Deze studie heeft ook mogelijke

moderatoren onderzocht op het effect van VIB op ouder-kind interactie. De resultaten laten zien dat primipara moeders een verbetering laten zien in negativiteit en primipara vaders in intrusief gedrag na VIB in vergelijking met multipara ouders. Vaders die een lage emotionele impact van de bevalling rapporteren en VIB ontvangen verbeteren meer op het totaal van ouder-kind interactie, sensitiviteit en positiviteit dan vaders die een hoge emotionele impact van de bevalling rapporteren en VIB ontvangen. Wanneer vaders mentale problemen rapporteren en VIB ontvangen, verbeteren ze meer op het totaal van ouder-kind interactie en sensitiviteit dan wanneer ze geen mentale problemen rapporteren en VIB ontvangen. De variabele prematuur vs. extreem prematuur had geen modererend effect op de relatie tussen VIB en ouder-kind interactie en er zijn ook geen groepen gevonden welke meer verbeterden in negativiteit, onthecht gedrag en vlakheid na VIB. Uit deze voorlopige resultaten van dit deel van de studie kan geconcludeerd worden dat VIB na vroeggeboorte een positieve invloed heeft op enkele aspecten van ouder-kind interactie.